

Arrest

nr. 104 736 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VANDERSTRAETEN loco advocaat M. NIYONZIMA en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart minderjarig te zijn, de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Chaparhar (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U bent niet getrouwd. U bent ongeveer 5 jaar naar school geweest. U verliet uw land van herkomst in februari 2011. Op 12 mei 2011 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u met uw familie (uw ouders en uw twee jongere broers) in uw geboortedorp Lalma. Naast landbouwer was uw vader het laatste jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, gedurende zes à zeven maanden ook hulpje in het districtshuis van Chaparhar. Deze functie bleek echter een doorn in de ogen van de taliban. Op een dag werd immers een dreigbrief onder jullie deur geschoven, waarin duidelijk werd gemaakt dat uw vader zijn positie moest gebruiken om de taliban te helpen. Uit voorzorg verhuisde de familie naar een ander huis in de buurt, maar verder bleef

uw vader zijn post bekleden. Het was slechts na lang aandringen van uw moeder dat uw vader uiteindelijk zijn arbeidsplaats in het districtshuis opgaf. Toen hij echter op een dag onderweg was met zijn auto – hij had immers het idee opgevat een taxidienst op te zetten – werd hij doodgeschoten door taliban. Een paar weken nadien hoorde u dat de taliban een huiszoeking had verricht in jullie vorige woonplaats, en besloten jullie het zekere voor het onzekere te nemen. M.(...), de echtgenoot van uw tante aan moederszijde, pikte jullie 's avonds op met zijn auto en bracht jullie onder in zijn huis in het dorp Trili. Hier kreeg u het echter al gauw op de heupen en om erger te voorkomen bracht M.(...) u naar een smokkelaar in Jalalabad. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België, waar u op 12 mei 2011 het statuut van vluchteling aanvraagde. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging door de taliban vreest.

Ter staving van uw identiteit legt u een originele taskara voor, afgegeven in het district Chaparhar, op 12 mizan 1389 Afghaanse kalender (AK) (4 oktober 2010 Gregoriaanse kalender (GK)).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 12 juli 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2°; 6 § 2, 1°; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u verklaart minderjarig te zijn blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. U kan derhalve niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Verder dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt uw relaas op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven. Met name uw verklaringen over het kader van uw vaders beroepsactiviteiten in het districtshuis van Chaparhar, stroken allerminst met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt. Zo houdt u stellig vol dat uw vader opeenvolgend in dienst was van twee districtshoofden van Chaparhar, namelijk Said Mohammad Palawan en Amir Za Mahmud, en dit gedurende een periode van zes à zeven maanden (zie gehoorverslag CGVS, dd.20/03/2012, p.13 en p.14), en tot twee à tweeënhalve maanden voor zijn dood (CGVS, p.17) in djédi/dalwa 1389 AK (eind december 2010/eerste helft februari 2011 GK) (CGVS, p.5 en p.15). Uw vader was met andere woorden, volgens uw verklaringen, tewerkgesteld bij de genoemde districtsgouverneurs van grosso modo maart/april 2010 tot oktober/november 2010, maar dus alleszins gedurende het jaar 2010. Uit onze informatie blijkt nochtans ontegensprekelijk dat de genaamde Said Mohammad Pa(h)lawan al sinds maart 2009 geen districtshoofd van Chaparhar kan zijn geweest, dat hij werd opgevolgd in die functie door de genaamde Hasan Khan ten laatste op 21 maart 2009 en dat bovendien de gouverneur van Chaparhar, tijdens uw vaders zogenaamde dienstbetrekking, de genaamde Asil Ahmad Khogyani was. Deze opeenstapeling van inconsistenties met de objectieve informatie is opmerkelijk. Tevens haalt u - terecht - aan dat districtsgouverneur Palawan in 2010 is omgekomen in een bomaanslag nabij het kantoor van de provinciegouverneur in Jalalabad, en in één adem ook dat uw vader in die periode werkzaam was voor hem (CGVS, p.13). Onze informatie, waarvan kopie in het administratief dossier, haalt deze bewering echter andermaal volledig onderuit, daar erin wordt bevestigd dat Said Mohammad Palawan (of Syed Muhammad Pahlawan in de bron) op het moment van zijn dood aan het hoofd van het district Lalpur - en dus niet Chaparhar - stond. Deze vaststelling bekrachtigt verder de conclusie die zich onvermijdelijk opdringt, namelijk dat uw vader nooit in dienst kan zijn geweest bij het districtshoofd van Chaparhar en dat bijgevolg uw asielrelaas, dat onlosmakelijk is verbonden met uw vaders vermeende betrekking (CGVS, p.14), volledig aan het wankelen wordt gebracht.

Voorts versterken nog andere inconsistenties de gevolgtrekking die hierboven werd gemaakt. Zo is er doorheen uw relaas sprake van een dreigbrief die door de taliban onder jullie deur werd geschoven, waarin van uw vader werd geëist dat hij meewerkte met hen en waarbij hem duidelijk werd gemaakt dat ongehoorzaamheid zou worden bestraft met de dood van de ganse familie (CGVS, p.14 en p.15). Tevens verbindt u in uw relaas zelf deze schriftelijke bedreiging met de verklaring, zogenaamd uit monde van de taliban, dat de dood van Palawan gevolgd zou worden door jullie dood indien uw vader hen niet wilde helpen (CGVS, p.14). De beweringen dan dat uw vader één maand wachtte na ontvangst van de brief om te verhuizen, omdat "hij eerst dacht dat het een grap was" en dat de brief "ergens bij jullie ligt" omdat "documenten niet zo belangrijk zijn", zijn op zijn zachtst gezegd opmerkelijk

(CGVS, p.15). Hetzelfde argument houdt u tevens aan wanneer het Commissariaat-generaal zich afvraagt of uw vader zijn werkgever, het districtshoofd, van deze brief op de hoogte heeft gesteld. "Hij heeft het niet gezegd tegen hem, omdat hij dacht dat het een grap was, of zo" (CGVS, p.16), houdt als verantwoording, binnen de Afghaanse context, waarin met bedreigingen van de taliban begrijpelijkerwijs nochtans niet licht omgesprongen wordt, hoegenaamd geen steek. Gevraagd overigens wat uw vader dan van mening deed veranderen en hem deed inzien dat het geen grap was, moet u het antwoord plots schuldig blijven en heet het dat "hij er niks over zei" en voegt u er nog aan toe dat "ze hem misschien gebeld hebben" (CGVS, p.15 en p.16). Dat uw vader zou nagelaten hebben u te vertellen over de reden voor zijn plotse ommekeer, is, gezien zijn ogenschijnlijk algemene openhartigheid jegens u, eerder ongeloofwaardig.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas - zowel uw vrees voor de taliban voortvloeiend uit uw vaders professionele bezigheden, die hierboven ruimschoots werd besproken, als een meer algemene vrees voor talibanvervolging - blijkt verder nog uit uw ingesteldheid - zoals verassend naar voren komt uit uw weergave van gebeurtenissen - tijdens het verblijf bij uw oom. Zo laat u zich ontvallen dat uw oom M.(...), hoewel hij jullie in zijn huis had genomen uit acute veiligheidsoverwegingen, "niemand liet buitengaan" en dat "het was zoals een gevangenis". U gaat vervolgens nietsvermoedend verder en oppert dat u "jong was", "buiten wou gaan spelen" en dat u ten slotte, na een paar dagen, "problemen heeft gemaakt met uw oom en uw moeder" en dat zij als gevolg daarvan hadden besloten u weg te sturen uit Afghanistan (CGVS, p.14). De bedenking dat u het, slechts een tweetal weken na de moord op uw eigen vader door taliban (CGVS, p.16 en p.17), niet kon opbrengen binnen te blijven in de geborgenheid van een onderduikadres - waar naar eigen zeggen uw moeder en uw broers ook heden nog in veiligheid zijn (CGVS, p.18) - omdat u "jong was" en "buiten wou gaan spelen" (CGVS, p.14), staat in schril contrast met de door u geschetste ernst van uw situatie. Deze beschouwingen halen de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees voor de taliban verder onderuit.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

Het document dat u voorlegt (taskara) kan aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen, maar bevestigt enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit het district Chaparhar (provincie Nangarhar) dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Chaparhar te ontlopen. Bovendien vervalt voor mannelijke alleenstaanden, volgens het UNHCR, de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Er dient overigens opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van die stedelijke gebieden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u tot de 5de graad naar school bent geweest (CGVS, p.6) en dat u naast uw moedertaal Pashtu ook enige kennis van het Dari en Engels heeft (CGVS, p.9). U schetst doorheen het gehoor verder een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die allesbehalve onbemiddeld is. Zo blijken jullie eigenaar te zijn van twee huizen in en rond het dorp Lalma (CGVS, p.10), die beide, volgens uw verklaringen beschikbaar zijn (CGVS, p.14), en van een aanzienlijk areaal grond dat kan worden bewerkt en waarvan de opbrengst de familie in een inkomen kan voorzien (CGVS, p.7 en p.8). Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat u de stad Jalalabad, die overigens aan het district Chaparhar grenst en nog geen tien kilometer van uw dorp Lalma verwijderd is, schijnt te kennen, daar u aangeeft het geogste katoen "soms naar de stad" te hebben genomen (CGVS, p.8) en dat, wanneer iemand grote inkopen moet doen, die "gewoon naar de stad Jalalabad gaat". U bent in dat verband zelfs in staat de reistijd van uw dorp naar Jalalabad in te schatten op een 25-tal minuten "met de auto" (CGVS, p.11). In dit opzicht, en met deze vaststellingen in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn elders een nieuw leven te beginnen. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de zeer nabijgelegen stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Chaparhar te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof

gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. De feitelijke motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is gebrekkig en niet overtuigend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent uit de medische test waaruit zou blijken dat verzoeker ouder is dan achttien jaar te kunnen afleiden dat verzoeker op intentionele wijze de Belgische asielinstanties zou hebben misleid. Uit de leeftijdsbepaling blijkt dat verzoeker op 29 juni 2011 20,6 jaar zou zijn met een standaarddeviatie van twee jaar. Rekening houdend met deze standaarddeviatie is er geen enkele garantie dat deze leeftijdsbepaling correct is. Nog minder kan hieruit worden afgeleid dat verzoeker op intentionele wijze de Belgische overheidsinstanties zou hebben misleid. In Afghanistan is het immers niet gebruikelijk dat de burgers kennis hebben van hun exacte geboortedatum. Daarnaast is het logisch dat verzoeker niet perfect weet wanneer welke districtshoofden aan de leiding waren, aangezien het zijn vader was die voor het districtshuis werkte en niet verzoeker zelf. Verzoeker heeft zich slechts vergist met betrekking tot de periodes waarin bepaalde districtshoofden aan de macht waren. Deze vaststelling laat echter niet toe om te besluiten dat zijn vader nooit in dienst zou geweest zijn van het districtshuis. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat hij geen familie heeft in Jalalabad en zich daar dus niet kan vestigen. De veiligheidssituatie in Charparhar is in 2012 verslechterd, zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf stelt. Er zou aldus aan verzoeker een subsidiair beschermingsstatuut moeten worden toegekend. Uit verschillende bronnen blijkt bovendien dat de algemene situatie in Afghanistan nog steeds beantwoordt aan de criteria opgesomd in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er zou aan verzoeker dus minstens een subsidiair beschermingsstatuut moeten worden toegekend op basis van het feit dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit, wat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist wordt.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: "January 2013 Country summary" van Human Rights Watch en "2012 UNHCR country operations profile".

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker verklaarde dat hij en zijn familie bedreigingen hebben ontvangen van de taliban en dat zijn vader werd vermoord, omwille van diens werk voor het districtshuis van Chaparhar (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Verzoeker stelt dat zijn vader opeenvolgend werkzaam was voor districtshoofd Said Mohammad Palawan en zijn opvolger Amar Za Mahmud, tot twee à tweeënhalft maanden voor zijn dood in de tiende of elfde maand van 1389 (eind december 2010-eerste helft februari 2011) (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 5, 13, 14, 15 en 17). Zijn vader zou deze job gedurende zes of zeven maanden uitgeoefend hebben, waardoor hij alleszins in 2010 werkzaam was voor het districtshuis (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat Palawan al sinds maart 2009 geen districtshoofd van Chaparhar was. Hierna werd hij opgevolgd door Hasan Khan en het districtshoofd tijdens de door verzoeker aangegeven periode waarin zijn vader werkzaam zou zijn geweest was Asil Ahmad Khan. Verzoeker stelt overigens dat zijn vader werkzaam was voor Palawan toen deze laatste omkwam in een bomaanslag (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat Palawan op het ogenblik van zijn dood districtshoofd van Lalpur en niet van Chaparhar was. Dergelijke foutieve verklaringen ondermijnen dan ook ernstig de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het logisch is dat hij niet perfect weet wanneer welke districtshoofden aan de leiding waren, aangezien het zijn vader was die voor het districtshuis werkte en niet hijzelf, stelt de Raad dat wel degelijk van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd, nu hij zijn vrees voor de taliban baseert op het werk dat zijn vader uitoefende en dit bijgevolg de kern van zijn asielrelaas uitmaakt. Van verzoeker mag dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij desbetreffend op de hoogte is. Overigens stelt de Raad dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in onderhavig verzoekschrift beweert, zich niet enkel vergist heeft in de periodes dat deze personen districtshoofd waren, maar tevens foutief stelde dat Palawan werd opgevolgd door Amar Za Mahmud en dat Palawan werd vervangen als districtshoofd van Chaparhar doordat hij is gestorven (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13).

Evenmin kan geloof gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker dat zijn vader een maand wachtte om actie te ondernemen en te verhuizen na het ontvangen van de dreigbrief omdat hij dacht dat het een grap was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14, 15 en 16). Het is immers niet aannemelijk dat verzoekers vader de bedreigingen, waarin expliciet zou worden verwezen naar de dood van Palawan, waar hij werkzaam voor zou zijn geweest, niet serieus zou nemen kort nadat de persoon voor wie hij werkzaam was werd vermoord (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovendien is het geenszins aannemelijk dat verzoeker niet weet waar deze brief nu is. Zo stelt hij slechts dat deze ergens bij hen kan liggen, maar dat die documenten niet zo belangrijk zijn en gewoon worden verscheurd en weggegooid (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15). Dergelijke verklaringen ondermijnen ernstig de vermeende vrees voor vervolging van verzoeker. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen verklaring heeft voor de ommekeer in het gedrag van zijn vader en slechts stelt dat hij misschien gebeld werd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15). Tevens is het niet aannemelijk dat zijn vader, toen hij de bedreigingen serieus begon te nemen, ontslag zou hebben genomen zonder zijn werkgever op de

hoogte te brengen van het gevaar (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16). Daarnaast is het gedrag van verzoeker, wiens vader net vermoord was door de taliban en die stelt dat heel zijn familie in gevaar was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17), met name dat hij het niet kon opbrengen om ondergedoken bij zijn oom te verblijven, niet in overeenstemming met een ernstige vrees voor de taliban. Zo stelt verzoeker dat het bij zijn oom zoals een gevangenis was en dat hij buiten wou spelen, waardoor hij na een paar dagen problemen begon te maken met zijn oom en moeder (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt, nu hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn oom hem weigerde verzoeker bij hem te laten inwonen omdat hij zelf kleine kinderen had (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3), hetgeen evenzeer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielaanvraag.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Uit het leeftijdsonderzoek van 12 juli 2011 blijkt dat verzoeker een volwassen man is (stuk 9). Verzoeker is bovendien tot de vijfde graad naar school geweest en kreeg naast Pashtou ook lessen Dari en Engels (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 9). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij

één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift aangebrachte rapporten van UNHCR hebben betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en zijn niet specifiek gericht op de situatie in Jalalabad. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF